

UJ CIMBORA

KÉPES GYERMEK-LAP

Kis szívek a nagy szívben.

(Az Uj Cimborá szívalbumából.)

Az új cimborák és egy régi cimborá. S. Nagy László szerkesztő gyermekei.

1935. NOV.
20.

III. ÉVFOLYAM
32. szám

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR - SZERKESZTI: FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: CLUJ, STR. BARON L. POP No. 5. - TELEFON: 6-87.

Toborzó.

A toborzás munkája könnyebb a városi kis Cimboráknak, mint a falusiaknak, mivel városban több az olyan gyermek, akinek megrendelhetik az újságot. De falun? Legfeljebb egy-két gyermek, ha akad.

Epp, ezért is illeti külön dícséret azokat a kis toborzókat, akik falun toboroznak — mint Balogh Évit, Katót és Ildikót, akik Elekes Jucikát Tg.-Mures és Csiki Jucikát toborozta az Új Cimborá olvasói közé. De még is kapják az Új Cimborá kitüntető szív jelvényét. Toborozott még: Méder Zoltán, II. g. o. t. Burchardt Béla, II. g. o. t. Cluj.

A varázsvessző.

Bejártam a csodák birodalmát
S letéptem ott három aranyalmát.
Hozzájuk egy arany varázsvesszőt,
Suhintására újabb csodatermőt.

Varázsvesszőm egy suhintására
Lesz lelkemnek három arany vára,
Három alma, három szép vár nálam
Egy gondolat, s teljesül a vágyam.

Bodnár Irma.

Egy érdekes könyvről.

Nem hiába írtunk a nyáron a hangyák világról, hogy milyen példaadó szövetkezeti életet élnek a hangyák, de van is érdeklődés kis táborunkban a szövetkezeti gondolat iránt.

Amint a külföldi lapok már előzőleg is megemlékeztek róla, egy lengyelországi Jan Wolsky nevű író, megírta az első szövetkezeti gyermekregényt „Vajjon csak mese” címmel. Az érdekes könyv az élet valószínűségén épül fel, hogy egy falusi tanító, hogy nevel a rakoncátlanabbnál rakoncátlanabb gyermekekből, komoly, életre való embereket — szövetkezeti alapon. Úgy, hogy a gyermekek a játékbolton, a játék-könyvelésen keresztül megismerkednek magával a szövetkezeti munka lényegével.

A könyv az egész emberiség javát szolgálja, azzal, hogy testvérré tesz minden gyermeket a közös munkában s azzal, hogy olyan erényekre neveli a gyermekeket, mint az önállóság, együttműködés, az emberiség erkölcsi értékeinek megbecsülése, mértékletesség, józanság, becsületesség, amelyek egy új, békésebb, boldogabb kor-szellem kialakulásának vethetik meg az alapját.

A könyvet eszperántó nyelvből most fordítja Kormos Jenő magyarra. A kitünő könyvet minden bizonnyal német-, román-, szerb-, bolgár és más nyelvekre is lefogják fordítani.

Celkész, tanító, főnök születésnapjára.

Írta: Földes Zoltán.

Rózsaszirmok, hulljatok,
Napsugárcák szálljatok,
Ünnepeljük, ahogy illik,
Ezt a mai szép napot.

Jó atyánk és gyámolunk,
Néked szívből áldozunk,
Te nevelgatsz, te tanítgatsz,
Te vagy a mi támaszunk!

Azért most ez ünnepen
A szívünkben kedv legyen,
Születésed drága napján
Hálánk hódolást tegyen.

Biztos úton hű vezér!
Hálát mondunk mi ezér.
Hogy oly türelemmel oktatsz,
S ajkad mindig jól beszél.

Istennek hálát adunk,
Hogy van ilyen gyámolunk.
Születésed ünnepelni
Még legyen sok ily napunk!

A november 24-i ismerkedő, mesedélutánra, nagy izgalommal készülődnek az Új Cimborák, azok is, akik hallgatok lesznek, azok is, akik szerepelni fognak. Külön érdekessége lesz a mesedélutánnak, hogy a kis cimborák nyilvánosan is be fognak mutatkozni egymásnak és a közönségnek. Mindenki jó hangosan megmondja a nevét és azt, hogy hányadik osztályba jár.

A mesedélután keretében szó lesz majd a gyermektakarékosságról is.

Lehetőleg minden kis cimboránk jöjjön el az ismerkedő délutánra, kedves szüleivel és testvéreivel, kis barátaival együtt.

A mesedélután 3 óra után kezdődik.

Karácsonyi szindarabok.

Két hosszabb karácsonyi szindarabot tartalmaz: „Egy karácsonyfa története” e., most megjelent könyve Székely Miklósnak. Mindkettő falun is könnyen lejátszható, nevelő hatású, szinte könnyekig megható szindarab. Ára portó-költséggel együtt, előre beküldve 25 Lei.

Ugyancsak hosszabb darab, László Marcella: „Mindentudó könyv” e. karácsonyi darabja, falusi színpadon is könnyen lejátszható. Ára 25 Lei portóval együtt.

Rövid egyfelvonásos karácsonyi szindarab, Lőrinczy Géza: „Karácsony este” e. szindarabja. Ára 15 Lei. — Megrendelhető: az Új cimborá kiadóhivatalánál.

Szamarak padja.

A kis Magdolna első elemista,
A haja rendes, kis köténye tiszta,
Szorgalmas munka minden délelőttje,
I, á, ó, u, már ismerős előtte.
Bögyébe véste, hogy ki nem tanul,
Hátul fog ülni irgalmatlanul,
S gyöngyét kagylószem hasztalan apasztja
Mert várja hátul — a szamarak padja.
A tisztelendő nővér mondta ezt,
Ásít a pad és várja azt, ki rest.

Elérkezett az első hittanóra,
Hol ajk, s a szív figyelt az imaszóra,
Kiket szeretni kell, a jó szülőkér.
Közben belép a tisztelendő nővér,
S mosollyal ajkán, észrevétlenül
A hátsó padban csendesen leül.

A kis Magdolnát nem lehet becsapni.
A padból hátranézni-pillanatnyi,
S attól, amit lát, ékes bizonyságul

Fényes szeme csodálkozásra tágul.
Mert gyermekésszel meg nem értheti:
A kedves nővér mért szemelte ki
Epp a legesleg hátulsó padot?
Felejté tán, mi célból áll az ott?
Kis szíve megdobbant a szörnyüségétől,
Két nagy szemében tettek vágya ég föl.
A tisztelendő nővér, ki, noha
Többet tud, mint az összes iskola,
A kedves nővér, akit úgy szeret,
Leghátul üljön...? Nem, ez nem lehet.
Perdül a padból fürgén, mint pereszle,
A többi nézi tág szemet meresztve,
— Csipogni nem merő madárkahad —
Amint a kedves nővérhez szalad.
Megáll előtte, borzasztó komoly,
Feddés, tanács szemében összefoly,
S festi arcát, az édes lüktető vér,
Ahogy motyogja: „Tisztelendő nővér,
A leghátulsó padban mért marad?
Itt azok ülnek, akik szamarak!”

P. Jánossy Béla.

Árpádházi Szent Erzsébet.

Szent Erzsébet, IV. Lajos felesége és Jeruzsálemi András, magyar király leánya volt. Négyéves kis gyermek korában gazdag ajándékokkal megrakva, Wartburgba küldte II. Endre, magyar király, hogy ott nevelkedjék, leendő férjével, Lajos herceggel együtt.

Számos csoda maradt fenn a jótékony hercegnőről. Mondják, már rég, thüringiai Lajos hitvese volt, amikor édesatyja előkelő főurakat küldött udvarába, de megtörtént, sajnós, hogy a királynőnek nem volt fogadó ruhája. De a jó Isten csodát tett. Az a nő, aki a szegényeken, annyszor megkönyörült, csodaszép, jácintszerű öltözetben fogadhatta várának vendégeit. A ruhán csak úgy csillogtak a gyöngyök és a drágakövek. A tartományi gróf csodálkozott és megérdeklődte Erzsébettől, hogyan történt. Ő így felelt: „Ilyen csodálatos dolgokat tehet Isten, ha neki úgy tetszik!”

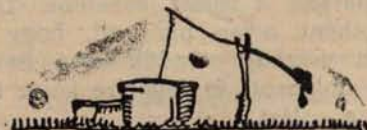
Történt egyszer. Thüringiában pusztító éhínség tombolt. A lakosság gyökerekkel, ló- és számarhússal táplálkozott. Mit tehetett Erzsébet? meghaljanak-e szegényei, éhségükben? Ezt nem akarta. Eladta ruháit és ékszereit, gabonát öröltetett, kenyeret süttetett és folyton sóhajtozott: „Bárcsak minden szűkölködőn segíthetnék!” Voltak azonban gonosz emberek, kik ezt másoknak elárulták és a tartománygróf fülébe is

eljutott, hogy Erzsébet a szegényeknek osztja szét ruháit. Így, amikor egyszer újra kiment a várból, adományokat kiosztani, egyszerre csak eléje toppan a gróf. „Mit viszel itt Erzsébet? Mutassd a kosarat!” Erzsébet odaadta a kosarat, Lajos nézi kíváncsian és ime! a kosárban, nem étel van, hanem rózsa, télviz idején, szép piros rózsa!

Lajos, Thüringia grófjának, halála után, Frigyes esászár óhajtott hitvesül, de ő kikoszorazta. Marburgban temették el később. Biborosok és a mainzi érsek temette, Frigyes esászár is eljött búcsút venni imádott asszonyától, — mondván: „Ha nem tudtalak életedben megkoronázni, most, holtod után, avatlak királynővé!!!

Aranykoronáját levette homlokáról és a halott, Erzsébet asszonyt akarta ékesíteni vele! Ilyen megdicsőülés érte, a szentté avatott, Árpádházi királyleányt.

Németből ford.: Adél néni.

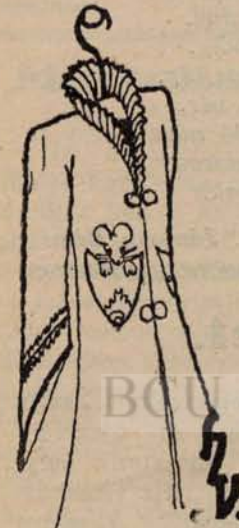
Klárrika és a fehér egér.

Írta: Rafael Anna.

A kis egérkének majd meghasadt a szive az elbeszélés hallatára és nagy elhatározás érlelődött meg benne. Megvárta, amíg elkészül a komorna ruhája, akkor belebujt az új ruha zsebébe, hogy becsempészhesse magát a királyi palotába. Tudta, hogy Klárrika nagyon fog érte busolni és halatlannak fogja tartani, amiért bucsu nélkül elmegy, de csak így hajthatta végre a tervét.

Ügyesen meghúzódott tehát a komorna ruhájának zsebében és amikor a palotába érkeztek, kiugrott és egyenesen az új trónörökös lakosztályába lopódzott. Ott az egyik teremben már készen állott a fényes koronázó palást, sziporkázó drágakövekkel díszítve.

Másnapra rendezte a ceremonia mester a főpróbát, hogy majd a koronázáskor minden a legnagyobb rendben menjen. Olyan szép volt a palást, hogy még a kis egér is sokáig gyönyörködött benne és aztán hozzáfogott a munkához és dolgozott, dolgozott egész éjjel fáradhatatlanul. Reggel bejött a herceg fényes díszben, már csak a palást hiányzott. Jöttek az udvaroncok, hogy ráadják a drágakövektől súlyos palástot, de amikor felemelték, az bizony annyira darabra esett, ahányból kisabták. Az összes varrások szétestek, nem volt, ami összetartja. Volt erre nagy

A kis egér bebujt a komorna ruhájának a zsebébe.

rémület, lőtásfutás. Ijedt szabók, haragos miniszterek és dühöngő trónörökös. A főpróbát másnapra kellett halasztani, a szabókat pedig börtönbe vetették és másokat hoztak, hogy a palástot összevarrják. Az új szabók nagy igyekezettel dolgoztak, estére készen is lettek, de este munkába lépett az egérke és dolgozott egész éjszaka. Másnap, amikor a trónörökös magára akarta öltetni a palástot, az egészen úgy szétesett, mint előző reggel, a varrásnak még nyoma sem volt rajta. A főpróba megint elmaradt, a miniszterek kénytelenek voltak túrni a trónörökös dühös haragját. A szabókat börtönbe zárták és ismét ujakat hoztak, akik sokszor sodort, erős fonállal dolgoztak. Éjjelre őrt állítottak a terem ajtaja elé, hogy egy lélek se juthasson a palást közelébe. De a kis egér nem pihent, olyan kicsi volt, hogy teljesen észrevétlenül megbujt a redők közé és teljesen hangtalanul dolgozott és reggelre kelve ismét el volt intézve a palást.

Reggel, amikor a palástot ismét darabjaira

szétesve találták, határtalan volt a trónörökös haragja. Most már minisztereit is börtönnel fenyegette, amiért nem jöttek rá a rejtély nyíltára és a szabókat halálra akarta ítélni. Az öreg dajkáját, — akinek megígérte, hogy grófi rangra emeli — saját hercegi kezeivel pofozta fel és kikergette a palotából.

A dajka villámló szemekkel, bosszút esküdve menekült régi cselédszobájába. A nagyobb baj az volt, hogy most már nem akadt szabó, vagy szabónő aki a palást összevarrására vállalkozott volna. Senkisésem volt hajlandó börtönbe, vagy akasztófára kerülni. A trónörökös magas jutalmat és grófi rangot ígért annak a szabónak, aki megvarrja a palástot, de nem akadt jelentkező.

Ekkor történt, hogy Klárrika varrósztalán hirtelen megjelent a fehér egérke. Klárrika boldogan kapott a kis barátja után, de az hirtelen leugrott az asztalról és az ajtó felé futott. Ott megállt, megvárta Klárrikát és amikor a lány megakart fogni, kiszurrant az ajtón és ki az utcára, Klárrika utána. Így mentek utcáról utcára, a kis egér hol futott, hol megállt és megvárta a kislányt, aztán ismét elfutott előle, maga után csalogatva, míg egyszer csak a királyi palota elébe érkeztek. A kis egér észlelt a kapun, Klárrika utána ment, anélkül, hogy tudná hova megy. A palota udvaron végkép eltűnt az egér és a kislány a legnagyobb zavarban állt meg az udvaron.

— Ki vagy te kislány? Mit keresel itt? Kérdezték tőle a lakások.

— Én... én... — hebegte a kislány — nem tudom, kérem... én varrónő vagyok...

— Ahá! Varrónő vagy, a trónörökös palástját akarod megvarni? A nagy jutalomra, meg a grófnői címre pályázól? Hát csak gyere velünk, ma még ugye sem akadt más jelentkező. Már közrefogták és vitték be a palotába, magukban pedig arra gondoltak, hogy holnapra ez is a börtönbe kerül a többiek mellé.

Bevitték Klárrikát a munkaterembe, tűt, cérnát nyomtak a kezébe és biztatták, hogy lásson munkához. Klárrika kezében még sohasem volt olyan drága holmi, a keze reszketett az első öltéseknél, de aztán egyre jobban élvezte a munkát és szorgalmasan dolgozott. Estére készen lett, a palástot ismét egész éjjel őrizték és mindenki izgatottan várta a reggelt. Sokan előre sajnálták a kis varrónőt.

Már korán reggel talpon volt az egész palota, A trónörökös miniszteri kíséretével bevonult, hogy a palástot magára vegye. És ime csodák, csodája! a palást egészben maradt, sőt, mintha a drágakövek még szebben ragyogtak volna, mint azelőtt. A trónörökös oda volt az örömtől és rögtön el-

rendelte, hogy Klárikának hatalmas pénzüsszeget utaljanak ki és adományozzanak neki grófi címet

A kis egér kisurran az utcára, Kláríka mindenütt ment utána.

és udvarhölgyi rangot. Mindenki örült a kislány szerencséjének, csak ő maga nem tudta, hogy mi

történik vele és körülötte. És még valaki volt, aki nem örült. A vén dajka dühöngött, hogy őt mellőzték és hogy helyette egy ismeretlen kislány lett grófnő és első udvarhölgy.

— „Óh, miért is varázsoltam Napszem királyfit egérré. Óh, hogy megbántam cselekedetemet“.

Ebben a pillanatban befutott a szobába egy kis fehér egér, háromszor bukfcenet vetett és mintha a földből bújt volna elő, ott termett az elveszett királyfi, A vén dajka bűnbánó szavaival feloldotta a varázslatot.

Az egész udvar örömrivalgással fogadta az elveszettnek hitt herceget, csak az ifjabb testvér és miniszterei voltak kővé dermedve a kellemetlen meglepetéstől. Az idősebb királyfi az egész udvar és édesapja jelenlétében elmondta szomorú történetét.

Kláríka az ujdonsült grófnő e'kábúlva a sok eseménytől félrehúzódott egy sarokba. De a kis egér, azaz most már királyfi észrevette, odament hozzá és kézen fogva édesapja elé vezette.

— Most pedig bemutatom Klára grófnőt, a menyasszonyomat, aki egé'koromba megmentette az életemet és gondoskodott rólam.

Az ősz király könnyezve áldotta meg a fiatal párt és az udvar háromszoros hupp hurrá! kiáltással üdvözölte a trónörökös és boldog menyasszonyát.

(Vége.)

A paraszt meg a kutyája és a kígyó.

(Perzsa mese)

Be kellett menni a parasztnak a városba a vásárra, s bölésőben fekvő fiaeskáját nem volt kinek gondjára bízni, hanem hű kutyájának parancsolta meg, hogy amíg vagy ő, vagy gyermeke édesanyja haza nem jön: addig őrizze gondosan a kicsikét s el ne távozzék a bölésőtől egy tapodtat se.

Alig, hogy a paraszt elment, egy mérges kígyó siklott be zajtalanul a szobába, egyenesen a bölésőnek: feltekerődött rá és meg akarta ölni a gyermeket.

Ezt szerencse, hogy a hű kutya még idejeko rán észrevette a gonosz ellenséget, rárohant és halálra marta. Csakhogy a nagy tusakodás közben a böléső felfordult, és a kis gyermek kihengeredett belőle.

A paraszt ember történetesen otthon felejtven valamit, még feleútján visszafordult, sokkal hamarabb visszatért, mint maga is gondolta volna. De amint visszatért, amint belépett az imént elhagyott szobába: ime mit kell látnia. A böléső fel van fordítva, a kutya meg véres szájjal ül mellette, s magát még egyre nyalogatja.

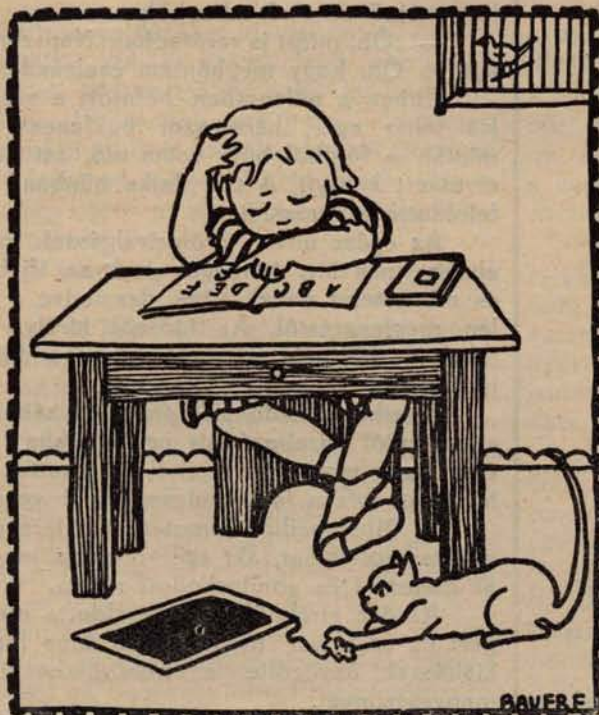
— Átkozott! — kiáltá fel a parasztember, iszonyú haragra lobbanva — gondviselője helyett gyilkosává lettél gyermekemnek!

Hamarjában egy fejsze esett a dühös embernek a keze ügyébe, ki felgerjedésében se látott, se hallott, — felragadta ezt a fejszét, s a hű kutyát egy csapásra agyon sújtotta vele.

Akkor aztán az volt az első gondja, hogy gyermeké után nézzen, hol sértette, hol bántotta a gonosz kutya. A kis gyermek ott feküdt sértetlenül, épen a földön, s most is nyugodtan aludt tovább, — mellette pedig a hű őriző által darabokra marcangolt kígyó.

A parasztember most látta csak, hogy féktelen dühösségében mit cselekedett! Életét vette hűségéért annak, akinek pedig gyermeke élete megmentéséért hálával tartozott. Oh hogyan símogatta, hogyan cirógatta és szólítottatta a vérben fekvő hű kutyát! De most már mindhiába volt az. *Amit meggondolatlan harag első felhevülésében elkövetett, azt soha-soha nem lehetett többé jóvátenni.*

A kislány kincse.

Szép ábécés kicsi könyvem
Édes, jó pajtásom!
A legdrágább kincsem vagy te
Széles e világon!

Amíg meg nem ismertelek
— Bizony elég szegény! —
A betűket girbe-görbe
Furcsaságnak néztem.

Hanem aztán amióta
Egymást megismertük
S tudom már, mit jelentenek
Kis betűk, nagy betűk.

Lapjaidon Pósa bácsi
Verseit találtam
S Elek apó szép meséit,
Hej beh megcsodáltam.

Azóta én jó kis könyvem,
Oda nem adnálak
Nincsen annyi pénze, kincse
Széles e világnak

HERGER OSZKARNÉ.

Az imádság ereje.

Írta: P. Darvas Zsuzsánna.

Szereplők: Édesanya, Boriska és Csavargó.

BORISKA (*egyedül van a színen. Az órára néz és összecsapja a kezét*): Már négy óra van! Hogy eltelt az idő és édesanyám még mindig nem jön. (*Kinéz az ablakon*): Bizony nem, pedig már mindjárt sötét lesz és akkor félős kint járni. Mit is csinálhatnék, hogy hamarabb teljen az idő? Énekelni már énekeltem éppen eleget. (*Varrást vesz elő*): Varrni pedig már nem látok. (*Gondolkozik*). Imádkozom, hátha hamarabb hazajön édesanyám? (*Imádkozik háttal az ajtó felé térdelve*):

Édes jó Istenem, Te tudod, hogy tiszta szívből imádkozom Hozzád! Imádkozom édesapámért, aki szegény betegen fekszik a kórházban és édesanyámért, aki messze útra ment, hogy őt meglátogassa. Gyógyítsd meg jó apámat, hogy újra egészséges legyen és hozd haza édesanyámat szerencsésen. Órizz meg bennünket mindenféle veszedelmtől: tűztől, víztől, rossz szándékú emberektől, ámen.

(*Ima vége felé halkán nyílik az ajtó és belép a Csavargó.*)

(*Gúnyosan nézi az imádkozó gyermeket*): Adj Isten hugocskám!

BORISKA (*ijedten felugrik*): Adjon Isten bácsi! Jaj, hogy megijesztett!

CSAVARGÓ (*félre*): Majd megijedsz te még jobban is. (*Fenn*): Na mit csinálsz?

BORISKA: Várom édesanyámat és mert még nem jön, imádkoztam.

CSAVARGÓ: Egyedül vagy csak itthon és nem félsz?

BORISKA: Nem félek biz én, hisz éppen azért imádkoztam, hogy a jó Isten megsegítsen.

CSAVARGÓ (*gúnyosan*): S azt gondolod, hogy lesz valami foganatja az imádságnak?

BORISKA (*megbotránkozva*): Hogy ne lenne! A bácsi tán nem hiszi?

CSAVARGÓ (*vállát vonogatja*): Ha az igazat akarom megmondani, biz én nem hiszek benne. De nem csak az imádságban, hanem másban sem hiszek. Magam szoktam gondoskodni arról, hogy mindenem meglegyen. Éppen azért (*megragadja a gyermek karját*) meg ne moccanj, amíg én összepakolom, amire szükségem van, mert megkeserülöd. Különben is hiába kiabálnál, úgy sem hallja meg senki, hisz szomszédotok sincs. Csendben légy!

BORISKA (*sírni akar, de aztán még sem sír, kirántja a karját*): Most szinte megijesztett bácsi, de nem sikerült. Hisz nem úgy néznek ki a rossz emberek, akiktől félni kell.

CSAVARGÓ: Hogy nem vagyok rossz ember, azt mondod gyermek?

BORISKA: Azt bizony. Én úgy képezem, hogy a rossz embereknek mindig olyan félelmes külsejük van, hogy mindenki fél tőlük. Pedig én a bácsitól nem félek, inkább szeretem. Ha maga rossz ember volna, nem szeretné senki. Édesanyámtól is azt tanultam, hogy minden jó embert szeretnünk kell.

CSAVARGÓ (*leroskad egy székre és magában mondja*): Egy ártatlan gyermek, aki még engem is jó embernek néz és nem fél tőlem. Hisz az imádság erejében... Nem, ezt a gyermeket nem tudom bántani. Szégyelném magamat előtte, ha be kellene valljam neki, hogy tolvaj, útonálló vagyok. Ha nekem is volna egy ilyen gyermekem, én is jó ember volnék!... (*Eltakarja az arcát.*)

BORISKA (*ijedten*): Mi baja van bácsi? Valami bánata van?

CSAVARGÓ (*szomorúan*): Igen fiam! Nagynagy bánatom van. Olyan bánat, amin nem lehet segíteni.

BORISKA (*élenken*): Dehogy nem, bácsi! Imádkozzék maga is, meglátja megkönnyebbül. (*Sóhajt*): Én tudom, mert sokat búsultam édesapámért. (*Kedvesen*): Imádkozzék csak, az jó.

CSAVARGÓ (*szégyenkezve*): De nem tudok!... Sok éve már, nem imádkoztam, azóta elfelejtettem.

BORISKA: Oh, az nem baj! Én szívesen megtanítom a bácsit. Mondjuk együtt, én is így tanultam. Melyiket akarja? Miatyánk Úr Isten.

(*Elmondják egészen. Mikor odaérnek, hogy szabadíts meg a gonosztól, Csavargó az asztalra borul.*)

ANYA (*fáradtan nyit be az ajtón, meglepődve*): Boriska fiacskám, mit csinálsz?

CSAVARGÓ (*hátrahúzódik*).

BORISKA *oda szalad az édesanyjához*: Édesanyám! Jaj de jó, hogy hazajött! Hogy mit csinálók? Imádkozunk a bácsival. Bánata van szegénynek és ő nem tud imádkozni.

ANYA (*megöleli*): Jól van lelkecském, de most vidd el ezt a kosarat a konyhába.

BORISKA (*elmegy*).

CSAVARGÓ (*előrejön*): Jó estét asszonyom.

ANYA: Jó estét.

CSAVARGÓ: Most bátran köszönhetek becsületes emberek módjára, pedig bevallom, gonosz szándék a lopás és talán még ennél is rosszabb hozott ide.

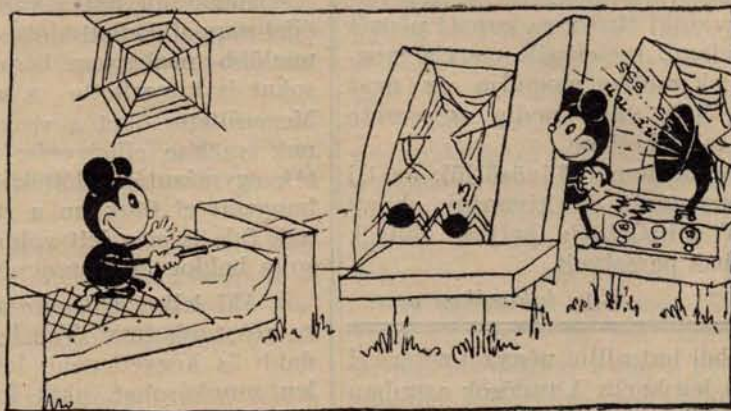
ANYA (*ijedten összeressen*).

CSAVARGÓ: Nem, ne féljen, nem veszett el semmi. Ez az ártatlan gyermek nem hitte el rólam, hogy rossz ember vagyok és rosszat akarok maguknak. Órangyalom lett és visszatartott, hogy újabb bűnt kövessék el. Most elmegyek, de ennek az órának emlékét megőrizem, amíg élek. És ha újra dolgos, becsületes ember lehetek, visszajövök, hogy bátran nézhessek ennek a gyermeknek a szemébe.

ANYA (*részvétellel*): Szegény ember!

CSAVARGÓ: Igaza van, asszonyom! Szegény vagyok, de boldog, mert újra megtaláltam a hitemet önmagamban azáltal, hogy a becsületes útra tértem. (Függöny.)

A gonosz pókokok támadása.

Pukit felébreszti a kétségbeesett hang. Rémulten néz körül. De nincs idő a gondolkodásra, párnája alól kirántja pisztolyát és a vérszívó pókot egy lövéssel leteríti. A pók jajkiáltás nélkül zuhan ki hálójából és élettelenül terül el a földön.

— Piff! paff! puff! lövöldöz Puki jobbra, balra, nem kegyelmez még a csecsemő póknak sem.

Nagy munka volt, de végül mégis legyőzték a támadó ellenséget, s boldogan ölelkeztek össze Puki és Miki, a két jóbarát. *Marcella néni.*

(Végo.)

Takarékoskodjunk!

(Hozzászólás a Lenke krajcárkái c. cikkhez).

Az Új Cimbora október elsejei és harmincadiki számában „Lenke krajcárkái” cím alatt megjelent két, kedves cikket nagy örömmel olvastam. Soha időszerűbb cikk nem jelent meg ifjúság számára kiadott folyóiratban. Különösen időszerűvé tette ezt a két cikket, hogy éppen október hónap végén az egész világon takarékosági napot tartottak.

Sajnos, a gyermekesereg és a fiatalság nincs tisztában a pénz értékével. Hiszen édes gyermekeim ezt nem is lehet tőletek rossznéven venni, mert az élet nem tanított még titeket arra meg, hogy milyen nehezen szerzik meg szüleitek a mindennapi kenyérré és a ruhára valót. Ismétlem, nem lehet esodálkozni, hogy a fiatalságnak nincs még helyes fogalma a takarékoságról. Annál örvedetesebb, hogy a kis Cimborák között nagyon sokan akadnak, akik beállottak a takarékos emberek gárdája közé. Higyjétek el, nincs annál felemelőbb és boldogabb érzés, mintha a filléret nagyobb összeggé tudjuk nevelni és valami hasznos dolgot tudunk azon vásárolni. És milyen felemelő érzés az, ha a megtakarított pénzeteken, vagy legalább annak egy részén szüleiteket tiszteltek meg valamilyen ajándéktárggyal ünnepélyes családi események alkalmából. Ezért hát kis Cimborák tömörüljétek a takarékos gyermekek hadának zászlója alá. Higyjétek el, sokkal nagyobb örömet fog szerezni nektek az, hogy az összegyűjtött pénzt hasznos dologra tudjátok felhasználni, mint az, hogy haszontalan apróságokra költitek el.

Ezzel kapcsolatban azonban arra kell figyelmeztesselek kis Cimboráim, hogy ne essetek túlzásba. Ha például valaki tízóraira kapott pénzét spórolja meg, esztelenül cselekszik, mert a megtakarított filléreknek esetleg megadja az árát azzal, hogy beteg lesz, vagy pedig szervezete nem fejlődik úgy, mint kellene.

Mi szülők tehát örömmel üdvözljük az Új Cimbora kezdeményezését és kívánjuk, hogy „Lenke krajcárkái” minél több helyen töltsék meg a gyermekszobák perselyeit.

Egy takarékos apa.

A föld felületéből hatmillió négyzetméternyi területet állandóan jég borít. A tudósok azonban olyan időről is tudnak, s írnak, amikor az egész föld felületét jég és hó borította. A helybeli róm. kath. főgimnázium folyosóján van egy nagy kép, amely a jégkorszak idejét mutatja, mely kép után könnyen elképzelhető, hogy milyen volt akkor a földön az élet.

Miért dühöng a bedellői szél?

Az egykor vasbányáiról híres Rimetea-nak északi oldalán emelkedik az ég felé Ordaskő lilás-eres sziklafala.

Abban az időben, mikor itt még óriások éltek, a bérc őserdejében lakott egy Vas nevű főúr, akinek héthatárra szóló földjén annyi volt a vas, mint a sziklán a kő. Itt még a hegyek oldalán termett fűvet is vasfűnek nevezték.

No ha így volt, Vas főúr bezzeg tudta, mit csináljon a temérdek vasból. Egyre-másra készítette a sok acélpengét, a sok éles kardot. Nyílvesszőket, dárdákat s hasonló véres fegyvereket gyártatott ezerszámra, mert kegyetlensége nem ismert határt. Legnagyobb gyönyörúsége telt, ha katonáival embervért onthatott.

Egy napon elhatározta magában, hogy az Ordaskőre, jobban mondva: Vaskőre (mert abban az időben ez volt ennek a hegynek a neve) egy vasból készült bevehetetlen várat építtet — ellenségeinek bosszantására. Minden része vasból lesz. Ablakait vasháló fogja védeni. Kapuja, magas tetője fényes acélból készül, hadd ragyogjon messzire a csodavár. S ha majd kész lesz ez a kastély, Bedellő tündérkisasszonyt, az ő menyasszonyát, akinek kőpalotája a szomszédos hegycsúcsra áll, pompás kísérettel ide vezeti, s megtartják a lakodalmat.

Szó ami szó, Bedellő tündérkisasszony olyan szép volt, mint a hajnal. Rózsás arcát sűrű aranyhaj körítette. De amilyen gyönyörű volt az arca, olyan rossz volt a lelke. Mindenkit gyűlölt a világon, csak saját magát és a gonosz Vas leventét szerette. Ezt is csak azért, mert vérengző volt.

Megindult hát a várépítés. A rabszolgáknak éjjel-nappal kellett dolgozniuk, hogy a kastély mielőbb meglegyen. Bizony még ezeket az óriásokat is kimerítette a szünet nélküli munka. Megerőltette őket a vaskockáknak, vasoszlopoknak emelése, elhelyezése, úgy, hogy a nyomorultak egymásután dőltek ki. Jaj, mennyi átok hangzott el titokban a rabszolgák ajakáról. Annak fele is elég lett volna ahhoz, hogy Vas főúr soha boldog és szerencsés ne legyen.

Aki lelkét a Gonosznak átadja, napról-napra rosszabb lesz. Vas levente is mindegyre vadabb és kegyetlenebb lett. Azokat a szerencsétlen munkásokat, akik holtfáradtan nem tudtak elég sikeresen dolgozni, élve temettette el a vasfalak közé. Irtózatossá tette már országszerte beszéltek, s a sok borzalmas hír még egy öreg remetéhez is eljutott, aki az Aranyos-vidék egyik barlangjában a világtól elvonultan élt.

Gondolt egyet a hosszúsakállú remete s

megindult, hogy felkeresse Vas leventét. Hátha jó szóval, rábeszéléssel becsületes útra térítheti.

Meg is indult s nemsokára egy üdítő, kristálypatakhoz ért, mely a Vaskő irányából ugyan csak sietett a völgyön végig.

— Miért szaladsz úgy, te kis patak?

— Hogyne szaladnék! Hogyne szaladnék! Menekülök a nyugalmasabb vidékre! Ne halljam többé Vass levente gonoszságait.

— Hát valóban olyan hitvány rablólovag ez a főúr? — érdeklődött tovább a remete.

— Fordulj meg, s ne menj arra! Vesztedbe mész! Hallgass szavamra!

De az öreg nem fogadott szót a kis pataknak. Lelke tiszta volt. Nem félt senkitől. Még esteledni sem kezdett, s már is feljűtött a Vaskő tetejére.

— Mit keresel nálam, te szakállas törpe? Nem félsz, hogy két tenyeremmel összemorzsolalak? — Ilyen csúfolódó szavakkal fogadta Vas levente a remetét.

— Azért jöttem, hogy szeliden megíntselek! Emberségesebben bánj a te munkásaiddal! Tudd meg, hogy van még nálad is hatalmasabb Úr, aki nem fogja sokáig túrni kegyetlenségedet.

— Mit beszélsz? Ha! ha! ha! — nevetett fel Vas levente gúnyosan. — Ki az a hatalmasabb Úr, aki nekem parancsolni merészkednék?

— Az Isten! — válaszolta a remete nyugodtan.

— Na, hogyha az Istenednek olyan nagy hatalma van, akkor mentsen meg téged a kezemből!

Intett hóhérainak, akik, mint testőrök mindig mellette állottak.

— Dobjátok be ezt a vakmerőt az olvasztókemencébe!

— A testemet bedobathatod a tűzbe, de a lelkemet nem tudod megölni, te gonosz óriás! Ha meghalok, lelkemnek boldog, új élete virrad, de a te lelked igazán égni fog örök szenvedések lángjában.

— Vigyétek, vigyétek! Ne halljam tovább a hangját!

S a vérpiros ruhás hóhérok megragadták a remetét s bedobták az izzó olvasztókemencébe.

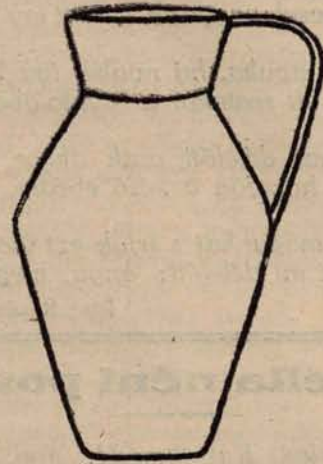
— Holnapután délig rendben legyen a kastély! — ordított most Vas levente magán kívül, s fenyegetően villant meg a tekintete. — Holnapután meg akarom tartani menyegzőmet! Ha addig nem fejezitek be váramat, mindnyájatokat a szakállas törpe után hajítatlak be a tűzbe.

Hej, beh megijedtek a szegény építőmunkások. Tudták jól, hogy Vas főúr fenyegetőzéseit meg szokta tartani. Ötezer kéz megállás nélkül úgy dolgozott, hogy a megerőltetéstől vért izzadt mindegyik rabszolga. (Folytatjuk.)

Rajziskola.

Vezeti: Kürthy Klára.

19. számú minta.

Mit játszunk gyerekek?

Kérdés-felelet játék.

Ez úgy érdekes, ha minél többen vannak. Lehet játszani kirándulások alkalmával is. Mindenesetre a papírcédulákat előre el kell készíteni s játék után összeszedni s eltenni a következő alkalomra.

Egyforma nagyságú papírlapokra kérdéseket írunk. Pl. Mire való a könyv? Másik papírlapon. Hogy tanuljunk belőle. Mire való a csirke? Felelet: Hogy megegyük. Mire való a hajó? Felelet: Hogy utazzunk rajta. Mire való a dobos? Felelet: Hogy doboljon. Mire való az asztalos? Felelet: Hogy bútort csináljon. Mire való a kutya, a kakas, a kovács, a trombita, a hegedűs, a esizma, a tepsi, a repülőgép, fagyalt, a puska, a kolombácsi légy, az orvosság, a tudós, a bor, a paripa, a méhecske, gyűrű, a esokoládó, a rózsa, a tej, a ceruza? stb. Amikor mindezekre a kérdésekre éppen ilyen nagyságú papírookra feleltünk, a felelet lapokat összekavarjuk és aztán szétosztjuk a játékosoknak. A rendező veszi egymás után a kérdő lapokat, a játékosok nem értelem szerint felelnek, hanem amilyen sorrendben egymás után kapták a lapokat. Ilyenformán sok mulatságos dolog jó ki. Pl. Mire való a hajó? Hogy agyoncsapjuk. Mire való a kolombácsi légy? Hogy az ujjunkra húzzuk, stb.

Már olyan hajókat is gyártanak, melyeket nem kormánykerékkel, hanem gombnyomással irányítanak.

Ahogy kis munkatársaink írnak...

Anyuka, meg a kislánya.

*Jaj anyuka, anyuka, álljunk csak meg itten,
Milyen kedvesek vagyunk, együtt így mi ketten.*

*Hogy örülne apuka, ha minket így látna,
De szegény ott rostokol a hivatalába.*

*Sohsem láthat délelőtt, csak akkor, ha végre.
Nagysokára hazajön a késő ebédre.*

*Vélessük le magunkat s írjuk ezt alája:
Így vagyunk mi délelőtt: anyu, meg a lánya.*

Satumare.

Irta: Ressmann Vali.

Marcella néni postája

Gr. Bethlen Katinka, II. gim. oszt. tan.
„Most, hogy vége a nagy vakációnak, a komoly munkák között az Új Cimborával is, komolyan akarok foglalkozni, irod leveledben. Örülsz, hogy a lap, a bélyeggyűjtést állandóan felszínen tartja — mivel neked is szép gyűjteményed van. Sajnálod még mostan is, hogy az ottani nagy rajzkiállításon nem vehettél részt. No — nem baj — majd részt veszel egy más alkalommal. Örülni fogok, ha felkeresel. Ősikédet már ismerem s szeretnélek téged is, megismerni. Az új rejtvény sorra kerül. — *Kálmán Margit, IV. el. o. t. Peris.* Az új rejtvényeket átadtam a rovatvezetőnek. Látom, nemcsak szorgalmas rejtvényfejtő vagy, de rejtvénytípuskészítő is. Csak szép, egészséges virágok magvait gyűjtsétek. Bármilyen féle magot is küldhetsz nekünk. A nyári beszámoló még hiányzik. — *Szabó Mártus, I. g. o. t. Turda.* A nyári beszámolót nem kaptam meg, úgy, hogy jó lesz lelkem, ha megegyeszer megírod és beküldöd. Kérdelek, hogy Turdán nem rendez-e az Új Cimborára mesedélutánt? De éppen tervezünk, csak azt nem tudjuk még, hogy mikor. — *Tyma Magda, Corund.* Apukád elküldte az újság előfizetését. Ez így rendben is volna, — azonban mégis van valami kívánni valóm. És pedig a te bemutatkozó leveled. Hogy hadd tudjam meg, melyik iskolába, hányadik osztályba jársz? Hát csak írd meg és küldd el azt a bemutatkozó levelet. — *Szalma Istvánné.* A küldött előfizetést nyugtázni fogjuk. A színdarabos gyűjteményt elküldtük. Meg volt-e velük elégedve? — *Farkas Márta Diciosánmartin.* Szeretnélek megismerni Mártuska, mert így azt sem tudom, hányadik osztályba s melyik iskolába jársz? Hogy mi érdekel jobban: a kertészkedés, rajzolgatás, olvasás e, vagy a bélyeggyűjtés. No írd meg majd

egy szép bemutatkozó levélben. — *Lövey Józsi, Oradea.* A fényképed bekerült az Új Cimborára szívalbumába. Hol töltötted a nyarat? Üzenjük minden kis cimborának, hogy megkezdjük a vakációs beszámolók közlését s éppen úgy, mint eddig minden évben magatok fogjátok elbírálni, ki milyen díjat érdemel. Igyekeztek hát elkészíteni a beszámolót és beküldeni nekünk. — *Bende Katóka.* Kertészkedtél-e a nyáron? a te vakációs beszámolódat is várom. — *Unit. elemi iskola Firtánus. V., VI., VII. osztályosok.* Megkaptam a leveleteket, amelyben írjátok, hogy milyen örömet szereztek nektek az Új Cimborára. No ezután is küldeni fogjuk nektek ezt az újságot, ha aztán halálból szótfogadtok a tanítótoknak és tanítónőtoknek és szorgalmasan tanultok. — *Fáy Árpádka.* A nov. 4-iki dátumú leveled megkaptam, a 30-as számban közölt rejtvénymegfejtés részt vesz a sorsoláson. — *gr. Degenfeld Anny, II. el. o. t.* Leveleddel nagyon megörvendeztetted. A beszámolódban részletesen írsz a te nyári kertészkedésről. Nagy kedvvel és örömmel kertészkedtél. Gyomláltál és kis kannáddal szorgalmasan öntözgetted a szomjazó virágokat. De nem is maradt el az eredmény, mert az Új Cimborától kapott magvak mind kikeltek, megnöttek és ki is nyíltak. Sőt az az oroszlanészaj és a dália még most is nyílnak. Megírjuk, hogy az országban mindenütt olvassák el a kis cimborák, hogy mikor édesapa névnapját tartották, akkor a te virágaidból állították össze a névnap csokrot. No ilyen szép levelet máskor írj nekem kiesi Anny. — *Martin Lajos, Mandula Erzsébet, I. g. o. t., Simon Agnes, I. g. o. t., Hódis Ili, IV. g. o. t., Nagy Feri, II. el. o. t., Cluj.* A rejtvényeket átadtam a rovatvezetőnek. Ez aztán a rekord: mások még meg sem kapták jóformán a lapot, s ti már is megfejtétek a rejtvényt. — *Suta János, Livada.* A küldött előfizetési díjat köszönettel nyugtázzuk. Szíves üdvözlét.

DALOLJATOK KIS CIMBORÁK!

Egyszer mentem el a bálba...

*Egyszer mentem el a bálba,
Leszakadt a cipőmnek a sarka.
Varrd meg suszter, varrd meg,
Ha így csináltad meg,
Egyszer mentem el a bálba,
Leszakadt a cipőmnek a sarka.*

A MEGRÖGZÖTT BORIVÓ.

— Hozzon egy liter bort, de előbb jól mossa ki, mert víz volt benne...

A kiadó bácsi üzenete.

Közeledik a karácsony, amikor kis cimboráinkat szeretnénk valami kis emlékekkel meglepni: Tavaly is és tavalyelőtt is sok-sok ajándékot szétküldött az Új Cimborá. Szébbnél-szebb ajándék rajzfüzeteket, virágmagokat, imakönyvjelzőt. Ki mit érdemelt.

Az idén is küldünk szét a pontos, hűséges előfizetőknek egyet-mást.

De ám milyen rosszul esne, ha valaki nem kapna. Pedig így lesz: a hanyagok nem fognak kapni semmiféle megemlékezést.

Mindig írjuk, hogy az újság mennyire küzd azért, mert sokan hanyagul és késedelmeskedve fizetnek.

Kérjétek meg kis cimborák szüleiteket, hogy azt a kis előfizetést küldjék be mindig idejében. De, ha ügyesek vagytok ti is összpórolhatjátok a perselyekben.

Igyekeznünk kell, hogy karácsonyra senkinek se legyen hátraléka, hogy valami kis megemlékezést mindenkinek küldhessünk.

Itt alant folytatjuk a már régebben nem fizetett, hanyagok fekete listájának a közlését:

Bandula Gyuri Arad, Küszküpi János Odorheiu, Liphecz Antal Braşov.

A kiadó bácsi postája.

Az elmúlt héten a következő előfizetések érkeztek: Helyből: Barakonyi Ibolyka 17, Bidló Gábor Szabolcs 50, Endes Edit 50, Hilf Ádika 100, Senensieb Péter 50, Alexy Pál 50, Balázs Dolly 50, Bitay Ákos és Évi 34, Fidler Erzsébet 34, Finkler Éva és Tomi 34, Györke Sárka 50, Krémer Tomi 50, Mandula Ilonka 50, Paizs György 34, Suhajda Géza 34, Sváb Ferike 17, Weinrich Évike 50, Albon Tibor 100, Appán Ágnes 50, Drunek András 17, Kardos László 50, Vaska Klárka 100, Glancz András 34, Balázs Sanyi 34, Bogdán Imike 34, Rozsnyai Pisti 50, Dr. Mátyás Mátyás 100, Grósz Ervin és Márta 34, Seres Pisti 50, Fekete Nagy József 17, Lohinszky Lóránd 67, Muntyán István 50, Máthé Zoltika 50, Stroe Magduska 50, Petrovay Szabolcs 100, Szentkovics Ilona Mária 50, Bogdán Gyurika 50, Hargitay Őesi 50, Bodor Judit 50, Császár Mária 50, Dr. Ferenczy Miklós 50, Goldner Anri 34, Zannenwirth Lacika 37, Schneider Bubi 50, Jäger Évi és Ottó 34, Baumeiszter Zsófi 50, Orendi Ervin 50, Finta Ildikó 50, Vajda Ferenc 50, Berger Kati 50, Baesényszki Testvérek 50, Soós Juliska 34, Schuller Vilmos 50, Székely György 34, Kovács Boriska 50, Katz Róbert 17, Rizler Gyuszi 50. Videkről: Török Ferenc 100,

Botár Andor 200, Kovács Sándor 100, Inceffy Dénes 100, Fischer Gyurka 100, Logyin Kelamen 100, Nagy Ilonka 50, Gőnczy Annuska 50, Király Miklós 50, Papp Árpád 100, Kenderessy Miklós 100, Fodor Ilonka 100, Ref. tanítóképző Igazgatósága, Odorheiu 200, Ajben Olga 50, ifj. Bokody József 50, Meggyesy Zsózsó 50, Janovszky Jenőné 50, Magyar Párt tagozata, Baia Mare 240, Henner Aranka 80, Koblicska Magduska 80, Székely Edit 50, Alter Tibor 100, Miklós János 105, Tunyogi Csapó Margitka 50, Nyirő Réka 50, Ref. elemi iskola Igazgatósága, Sălăcea 142, Bende Kató 100, Satumare, Engländer Márta 50, Onódi Lajcsi 17, Renner Jolán 50, Zatlókai Kató 50, Zoltán Márta 17, Reszler Kató 17, Fodor Anci 17, Ullmann Ági 100, Ráthonyi Kristóf 85, Krémer Józsika 17, Ládai Józsika 50, Csáky Ica 20, Friedmann Ági 30, Mózes Karesi 50, Csata Ödön 85, Pobožsny István 17, Péntek János 50, Bleyer Évi 17, Novák Janesi 50, Tiba Gyuszi 67, Ilyés Karesi 50, Lévay Józsefné 123, Bán Tamás 50, Glück Bandi 50, Sztójka Tibor 50, Bakó Lacika, Szeged 155, Loj József 20, Rosenfeld Sanyi 50, Iczkovits Tibi 17, Balogh Anti 17, Kiss Tihamér 100, Lővey József 50, Farkas Márta 100, Tyma Magda 100, özv. Szabua Istvánné 50, Vincze József 50, Fáy Árpádka 50, Suta János 200, Kaufmann Emánuel 25, Boda Gyula 100, Zelch Erzsébet 100, Tomsa Irtuska 100, Tarnóczy Lajos 117, Imreh Karoly 100, Kiss Lajos 117, Unit elemi iskola Igazgatósága, Firtanus 200, Dr. Sólom Miklós 400, Dr. Bagossy László 142 és Szabadi Imre 100 Lei.

A sas és a teknősbéka.

Az a furesa kívánsága támadt egyszer a teknősbékának, hogy repülni szeretett volna. Odamegy tehát a sashoz és megkéri: tanítsa meg repülni.

— Repülni téged? — kérdi a sas csodálkozva. — hová gondolsz? Tudod-e, hogy olyast kívánsz, ami a te természetteddel homlokegyenest ellenkezik? Nincsen szárnyad, nincsen tollad, tested nehéz: így pedig nem megy a repülés!

— Ám te lásd — mondá a sas, s azzal körmei közé ragadta, s vitte magával fel-fel-fel a magasságba. Odajutva elereszté: repült is a teknősbéka nagy sebesen lefelé, — lezuhant a sziklára, s egészen összezúzódott.

HUMOR.

— Valld meg őszintén Tamás — ki csinálta meg a feladatod?

— Az édesapám, tanító úr kérem, de én is segítettem neki.

FEJTŐRŐ

Rovatvezető: Súlyom István.

Keresztrejtvény.

Beküldte: Méder Zoltán, II. g. o. tan

1	2	3	4	5	6	7	8
9						10	
11					12		
13			14	15		16	
17			18			19	
20		21					
22	23		24				
	25		26	27			
28							

Vízszintes sorok: 1. Ing. 9. Faleveien található. 10. Időmérték. 11. A madár teszi. 12. Északi pénzegység. 13. Földművelő szerszám. 14. Kés része. 16. Egér eleje. 17. KLG. 18. Testrésze. 20. EY. 21. Bünt vall. 22. Nulla. 24. Helyhatározói rag. 25. Ázsiai ország. 28. Különleges szép szín.

Függőleges sorok: 1. Vallás. 2. Értékes emlék. 3. Dadóg. 4. Mézes közepe. 5. Hosszú érdekes olvasmány. 6. Nőta mássalhangzói. 7. Ha kereskedő vagyok ezt teszem. 8. Minden házon található. 15. Golyó vége. 19. Neki. 21. Keleti hangszer. 23. ... tin, tin. 26. Ellentétes kötőszó. 27. Papírra vet.

Megfejtésül beküldendő: vízszintes: 1, 9, 25 és 28. Függőleges: 1, 2, 5, 8 és 21.

Megfejtési határidő: 1935. december 5. A megfejtők között jutalmul meséskönyveket sorosunk ki.

A 28-ik számban közölt keresztrejtvény helyes megfejtése: Vízszintes sorok: 1. Ali baba. 9. Mária. 16. Lakodalom. 26. Zsemlye. Függőleges sorok: 3. Birodalom. 6. A kaliba. 8. Dörmögő. 19. Ágota és 11. Itató.

A 29-ik számban közölt rejtvények megfejtése: 1. Kockarejtvény: 1. Jézus. 2. Kés. 3. Sug. 2. Szőrejtvény: Tónika. 3. Ugrórejtvény: Az igazság erény, a hazugság bűn.

A 28-ik számban közölt „Ki találja ki?” kérdésekre a helyes válasz a következő: 1. Tompa Mihály. 2. Hailé Szélásszié. 3. 896-ban. 4. Kolumbusz Kristóf 1492-ben. 5. A szuezi csatorna.

A 29-ik számban közölt Ferenczy Géza, I. g. o. tan. találós kérdésének a megfejtése: körte.

Megfejtést küldtek be: Simon Ágnes, Dandi Dezső, Szabó Éva, Vaska Klára, Szakál Sándor, Fáy Árpádka, Kohn Vera, gr. Bethlen Katalin,

Enyedi Gyurka, Ádám Katóka, Kálmán Margit, Hódos Ilke, Szabó Márta, Kárpáti Egon, Orbán Lacika, Dávid Ilonka, Stroe Magda, Román Katalin, Bán Jolánka, Szűcs Piroska, Vass Rózsika, Nagy Ferenc, Martin Emmus, Sütő Margitka és Debreczeni Ferenc.

Nyertesek lettek: Simon Ágnes, Szabó Éva, Enyedi Gyurka, Szabó Márta és Bán Jolánka.

Kertészkedjünk!

Az ügyes kis kertészek szorgalmasan küldöztetik vissza a tavasszal kapott virágmagvakat. Nagyon helyes és rendén való, mert így tudjuk, hogy csakugyan kertészkedtek és nem hanyódtok el náluk a küldött mag. Az idén még előbb megkezdjük a virágmagvak szétküldését. Természetesen elsősorban azok kapnak virág magvakat, akiknek az előfizetésük rendben van erre az évre. A vidéki iskolák között többen, mint már eddig is a templom környékét ültették tele virággal. Ők az Isten kertjében kertészkedtek. Dícséretre és követésre méltó cselekedet. Amennyiben magvaik nem értek volna be, ezeknek az idén ismét küldünk csak írják meg, hogy milyen magvak jöjnek, alkalmasak az ő éghajlatuknak megfelelően. Jövőre következő magvakat küldhetjük szét: Harangvirág, oroszlánszaj, nefelejts, kassai rózsza, őszirózsza, mályvarózsza, kékbojt, törökszekfű, magról vetett dália, hajnalka, verbéna, cinia.

Az elmúlt héten a következőktől érkeztek vissza magvak: Gr. Degenfeld Anny, II. el. o. t., Arduzat, kassai rózsza és oroszlánszaj. Borsós Pityu, II. g. o. t. Harangvirág. Dán Lili, I. g. o. t. Szegefű, nefelejts és kék bojt.

Kérjük magyarországi előfizetőinket, hogy előfizetési díjaikat, a „**Studium**“ könyvkiadó R. T.-hoz, Budapest, Keckeméti-u. 8. sz., az Új Cimborá számlájára szíveskedjenek befizetni Új előfizetések ugyanott eszközölhetők.

Előfizetési árak: Egész évre 200, fél évre 100 lej. A Családszövetség tagjainak 160 lej és 10 lej portó. Egyes szám ára 6 lej. Magyarországon 12 p., Jugoszláviában 150 dinár, Csehszlovákiában 60 ck.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:
FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA.

Főmunkatárs: **TELEKY DEZSŐ.**

Minden cikkért a szerzője felelős.

Kiadja: a **Minerva Nyomdai Műintézet R.-T. Cluj.**